

מסורת הש"ס

וואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

יב.

עין משפט
נר מצוה

[במ] [א] מ״י פ״ו מהל' ת״מ הלכה יד טוש״ע י״ד סימן שלד טעיף ז':
במ ב מ״י פ״ז מהל' סנהדרין הלכה יב טוש״ע ח״מ סימן ד:
ע ג מ״י פ״ו מהל' ת״מ הל' יד ופ״ו הלכה א טוש״ע י״ד ופ״ו הלכה א טוש״ע י״ד סימן שלד טעיף מז וסעיף מז:

ד' רמיי' פ"ד מהלכות ט"ח
הל' א' טושי"ע י"ד ס' רמו
ספין חן:
עב א' מיי' פ"ד מהלכות ט"ח
שס ופיו' מהל' ממרים
הלכות ט' טושי"ע י"ד ס' רמו
ספין חן וס' שלד ספין חן:
עב א' רמיי' פ"ד מהלכות ט"ח
שס. וטושי"ע שס ספין לט
ספין חן:
עב א' מיי' שס פ"ו הל' י'
עד א' חיי' שס הל' א' טושי"ע
ס ספין חן:
עב א' מיי' שס הלכות יא'
טושי"ע ס ספין חן:
עו י' מיי' שס הלכות א' טושי"ע
ס ספין חן:

רבינו הננאל (המשך)
 יבקשו מפיהו כי מלאך ה'
 צבאות הוא, אם דומה הרב
 למלאך ה' צבאות יבקשו
 תורה מפיהו ואם לאו אל
 יבקשו תורה מפיהו. שמתיה
 רב יהודה, ולא שרייה
 לשמתיה לא הוא ולא ר'
 יהודה נשיאה. ואמר רב
 יהודה בעינא דשכיב,
 ויחזיקו זמנא לזמנא דקני

כִּי הָיָה לוֹ חֲזִיפִי לֵהָ, וְלֹא
 אִשְׁכֶּחַת דָּר שְׂדֵי לֵהָ, וְהָ
 וְשִׁדְקָהּ וְזִבְרָהּ אֲדַמְתָּהּ
 וְשִׁבְכָהּ, עֲלִיהָ לִמְעֻרָה
 וְחִסְדֶּיהָ, עָלֶיהָ קִבְּלוּהָ. וְעִיְלָהּ
 לִמְעֻרָה דְרִינִי וְעִיְלָהּ
 מֵאֵי שֶׁנִּשְׁמַעֲנָהּ, דְּעֵבֵר כִּי
 אֵלֵצָא, וְחֲנִיָּה ר' אֲלֵצָא
 יִצְחָק אֹמֵר אֵל אֶרָא אֵל
 יִצְרוּ מִתְּגַבֵּר עֲלָיו, פִּירוּשׁ
 מִכְּסָף שְׁלֹשֶׁת מִבְּנֵי נֶגֶד
 לְשִׁשּׁוֹת שְׁלֹשֶׁת הַמִּגְרָה
 וְהַמִּגְרָה מִכְּסָף כֶּנָּה (מֶמֶר),
 יִלְךְ לְבָרֵךְ כָּנֹן אֶחָד
 אוֹתוֹ וְיִלְבֵּשׁ שְׁחִירֵי וְהִכְסֶה
 וְיִרְשֶׁהָ וְיִחְנֶה מִכָּל
 חֲפָצִים. כָּנֹן אִכִּילָה וְשִׁתִּילָה
 מִבְּנֵי נֶגֶד וְיִרְצָא בָּהֶן, אֲבָל
 דְּבֵר מִכְּסָף שִׁישׁ כִּי לֹא אִדָּם
 אוֹרן שְׁמֵי, וְאֶפְרָיִם אֶחָד
 לְאוֹרָן אוֹ חֲזִיפִי עֵשֶׂה, וְכֹל
 שֶׁנֶּפֶס מְלַעֲלֵה שְׁחִירֵי אִסּוּר
 עָלָם, שֶׁנֶּפֶס שְׁחִירֵי ר' אֲלֵצָא
 אֲלֵצָא וְאֶפְרָיִם בְּחֶסֶד, אֲלָא
 שֶׁנֶּפֶס פִּירוּשְׁנֵהּ מְלַעֲלֵה, וְכֹל
 שֶׁנֶּפֶס לְעֻשׂוֹת. וְאֶפְרָיִם לְבָרֵךְ
 לְהִלָּל לֹא תִהְיֶה לֹךְ, אֲלָא אִמֵּר
 וְיִרְשֶׁהָ עֲצֻמוֹ לְעֻשׂוֹת כִּי כִּי
 מִלְּחִמָּה יִצָּא: (לְבִיחִית) אֲלָא
 יִצְרוֹ לְהַשְׁלִים אֲתוֹת, וְכִזְכּוֹן
 וְיִרְשֶׁהָ עֲצֻמוֹ לְבוֹשׁ שְׁחִירֵי
 שְׁחִירֵי שְׁחִירֵי מִשְׁבָּר צוּרֵי
 מְחַבְּבִים וְאִתּוֹ עוֹשֶׂה. הֵזֶה
 חֲזִיפִי מְרַבֵּן עֲלָיו. שְׁחִירֵי
 אֲלֵצָא וְלִבְשׁ שְׁחִירֵי
 וְתַסְתַּפֵּס שְׁחִירֵי, וְאִתּוֹ הֵזֶה
 כִּזְכּוֹן לְבוֹשׁ שְׁחִירֵי מִבְּנֵי נֶגֶד
 מִכְּנֹן (נִיָּא: מִכְּנֹן שְׁרִיָּה עוֹשֶׂה
 וְלִזְכּוֹן כִּשְׁמֵיהָ ר' יוֹהֲנָנִי.
 וְחֲנִיָּה דְּבֵר יִשְׁתַּעֲלֵה לְבָרֵךְ
 עוֹר לֹא תֵּתֵן מְכֻשֶׁל, הֵזֶה
 הַסְּמִיכָה בְּנֶגֶד הַגְּדוּל. שְׁחִירֵי
 מִכְּנֹן גְּדוּל חוֹרֵם בְּנֶגֶד
 וְכִסֵּה אִכּוּר, (וְהֵזֶה וְנִמְצָא כִּי
 הַסְּמִיכָה גִּרְסָה לֹא הִכְשִׁילָהּ. רִישׁ
 הַקִּישׁוֹ הַזֶּה מִנְּטֵר פִּרְשֵׁי, אֲלָא
 אֲבָל הָיָה בְּנֶגֶד אִכּוּר אֲבָל אֲשֶׁנִּי
 וְרָמָה בֵּינָה לָא, אֲלָא אֲשֶׁנִּי
 בֵּינָה, אִמֵּר, לִי הָיָה חֲלוֹל בְּבָרָה
 בְּשִׁמְשֻׁמָּה. אִמֵּר לִי אֲדָרְבָּה
 לִי הָיָה חֲלוֹל בְּשִׁמְשֻׁמָּה. אֲמַר
 אֲנִי מִמּוֹן תְּחִיבִינִי לָךְ נִדְּוֹ

דער עבר אדריי איינעם. ולכן לא קיצלעוהו א"ע פ' שהיה מלמד חכם וי"ג דעבד כר' אלעליה ומוסו הכי קיצלעוהו דייני:

אם רואה אדם שיצדו מתגבר ע"יו. וכמד ר"ח חס ושלום לא הותר לו לעשות עזירה אלא ע"י קי יכנע לכו צפ"ק דקדושין

נדריו דתניא
ה לתלמיד מנודה
הרר הרר הוא דאיוו

(דף ג. וס) פירשתי:
נִדְרֵי מִי נִתְחַיֵּבְתִּי אֵלָי אע"פ
 ששמתמין בעצור ממון
 כדלמרינן לעיל (דף טו.) הני מילי
 לממונה י"ל שהיה לו לקרמו לזכ"ר
 מחילה שמה יפרע ועוד לזכ"ר נמי
 זרין שני וחמישי ושני כדפירשתי לעיל
 וכדמשמע בפרק הגזול בתרא (ב"ק
 דף קיג.) ולא דמי לאיסורא ^ט (דמכין)
 ללאתר כדלמך ^ז כההוא גברא דקאטל
 ממרי שנשורו בשבת וכן [ריש] פרק
 הדד (עירובין דף סג.) וזשם רבינו
 חס שמעתי שהיו רגילין בזהו מקום
 שאוכלין בלילות ונתן דמים והשמה
 לא היו עוברים עליו הול:

משמית נפשיה. משום אשר
שצריך לנדוט ת"ח א"י
כדי שיהא זכור להמיר והא דלא
המיר לחצירו ממחילה כדאמרין
בשבועות פרק קמא (דף יד.) יבא
זכאי ויפטר על החייב לכן טוב כשמייר
לחצירו שיהא הוא מומר קודם:
של

שרו לי אמרו ליה רבנן גברא דחשיב כרב יהודה
אלא זיל לגביה דר' יהודה נשיאה דלישרי לך אזל
פוק עיין בדנינה אי מיבעי למישרא ליה שרי ליה
גבר למישרא ליה עמד ר' שמואל בר נחמני על
ז של בית רבי לא נהגו חכמים קלות ראש בנדידיה
זינו על אחת כמה וכמה א"ר זירא מאי דקמן דאתא
למדרשא דהא כמה שני לא אתא ש"מ לא מיבעי
ליה נפק כי קא בכי ואזיל אתא זיבורא וטרקיה
למערתא דחסידי ולא קיבלוהו עיילוהו * למערתא
עבר כר' אילעאי דתניא א ר' אילעאי אומר אם רואה
ילך למקום שאין מכירין אותו וילבש שחורים ויתעטף
בבו חפץ ואל יחלל שם שמים בפרהסיא שפחה של
חמא דבי רבי חזיתיה לההוא גברא דהוה מחי לבנו
א גברא בשמתא דקעבר משום * ולפני עור לא תתן
דבר לא תתן מכשול במכה לבנו גדול הכתוב מודבר
פרדיסא אתא ההוא גברא וקאכיל תאיני רמא ביה
א"ל אדרבה ליהוי ההוא גברא בשמתא אם ממון
ל"ל שלו נידוי שלך אינו נידוי ומאי תקנתיה זיל לגביה
ה דלישרי לך דתניא נידוהו ואינו יודע מי נידוהו
א התקינו אב בית דין שסרה אין מנדין אותו אלא
מפני חילול השם ופליגא דריש לקיש א דאמר ריש
ל"א שנאמר * וכשלת היום וכשל גם נביא עמד
וזורבא מרבנן שמתא ברישא משמית נפשיה והדר
לנפשיה והדר שרי ליה לדידיה א אמר רב גידל
פפא תיתי לי דלא שמיתי צורבא מרבנן מעולם
כי הא א דבמערבא מימנו אנגיידא דצורבא מרבנן
תה ושמואל אמר שממה יהיה ומהניא ביה כי
כשם שנכנסת במאתים וארבעים ושמונה איברים
ה איברים כשהיא נכנסת דכתיב * והיתה העיר
כשהיא יוצאה דכתיב * ברוגז רחם תזכור רחם
נובתא דכלבא ואיהי דידה עבדה דההוא כלבא
שמתו ליה איתלי ביה גורא בגנובתיה ואכלתיה
מרבנן אתא לקמיה דרב יוסף א"ל זיל שמתיה
לשכן דמסתפינא מיניה א"ל שקליה אחתיה כבדא
ואחתיה

תלמיד חכם שנידה לנכדו. כבר פירשתי למעלה^א: עמיד (איניש) דינא לנפשי. דאמר ליה את מחייבת לי הכי והכי: דפסיקא ליה. שודאי הוא לו ולא ספק: פנו שומעיה. שזאלן עליו שמעות רעות: לריכי ליה רצנן. דאמריה דהוה רבאון: ואם לאו אל יבקשו תורה. הואיל וקמו שומעיה הוה דלריכי ליה רצנן לאו כלום הוא. דמוטב דלריכי ליפמיניה: אהא איבו. האני מנודה נמי בצדייה: מאי דקמן. כלומר היכי מתרמי דעל האי סבא ר' שמואל בר נחמני האידינא לבית המדרש: שמע מינה. דלחי איתרמי דאמא האידינא לצי מדרשא ללאו מזליה הוא דלישרי ליה: וטריקא: אהאמיה. נכשו למנודה בלחמיה: ואלא קלנאוו. דהדרא עכנא למערתא ואלא עתה פיה: דייני. ראשי צ"ד. וחסידים: עתה ליפמיניה: מאי טעמא.

קא מיתחיל שטאט
שמייע לך בהא א"ל הכה
כי שפתי כהן ישמיע
מפיהו כי מלאך ה' יבקשו
תורה מ' אל יבקשו
תורה מ' לכוף איחלש
רב יד יהודה ואחא
איהו נמיו יהודה
חי"ך אמר ליו' לההוא
גברא אלא לא בידך
מחייבנא עלמא בדיחא
דעתא לא חניפי ליה
נח נגד לבי מדרשא
אמר ל' ליכא הכא
דלישרי לקמיה א"ל
לר' אמר עיין ר' אמי
בדיניה ח' רגליו ואמר
ומה שפ' שלש שנים
יהודה ח' האידנא
האי סבא נ' למישרא
ליה לא ש' אאמתיה
ושכיב עיי' דדיני וקיבלוהו
מ"ט אדם שיצרו
מתגבר ע' שחורים
ויעשה מה בית רבי
מאי היא ד גדול ה' אמרה
ליהו ו' מכשול דתניא
ולפניו ריניו להניי
היב מומי ואחסי

קלא ולא אשנה ביה אמר ליהוי ההוא גברא בשמא
נתחייבתי לך נדיו מי נתחייבתי לך אתא לבי מדרשא
דלשורי לך לא ידענא ליה אמרו ליה זיל לגבי נש
ליך אצל נשיא ויתיר לו נדיו * אמר רב הונא בא
אומר לו ⁴ הכבד ושב בביתך חזר וסרה מגדן אורה
לקיש ⁵ תלמוד חכם שסרה אין מגדן אותה בפך
לילה כסחו כלילה ⁶ מר זוטרא חסידא כי מיחייב
משמית לדרידה כי הוה עייל באושפיזיה שרי ליה
אמר רב ⁷ ת"ח מגדה לעצמו ומיפר לעצמו אמר
אלא כי קא מיחייב צורבא מרבנן שמתא היכי עב
ולא מימנו אשמתא מאי שמתא אמר רב שם
מיחיא בתנורא ופליגא דריש לקיש דאמר ריש לק
יך כשהיא יוצאה יוצאה ממאתים וארבעים וש
חרם חרם בגימטריא מאתים וארבעים ושמונה ו
בגימטריא הכי הוו אמר רב יוסף שדי שמתא
דהוה אכיל מסאני דרבנן ולא הוו קא ידעי מג
ההוא אלמא דהוה קא מצער ליה לההוא צורב
א"ל מסתפינא מיניה אמר ליה שקילי פתיחא עליה

דאס מסיגט ד' אמות בלא תורה ובלא תפילין. על עצמם בלבד אמור ולא על זולתם, שהיי תראה שכל אחד קן אמת כגון ארץ, וכל כלי עמלם כדאמר. וכן אלעזר אתה משה ינו, וכו'. בדרגסין מ' ויני' אל סגן קברות. וכל עמלם עליו על דאמר. עומד במשך המדש ואל מחיקו. וגרסין נמי השוטה במני זמר כו'. וכל צורבא מרבנן עובדיה, מחקרי' סגן א צורבא מרבנן דהו' שומעיה דכדאמר, וכל עובדיה כו'. ויני' כו'. ביצירי ליה לבדן, אל יתב' ליה רבה בר בר תנא, כי אמר ר' יוחנן, וכו' דכתיב כי שפתי' כן שימור' עדת תורתה

(א) (לעיל טו.) (ב) חגיגה טו.
(ג) ע"ש, (ג) חגיגה טו. קדושין מ.
(ד) מנחות כט. (ה) (גדרים ז.)
(ו) (גדרים ז.) וע"ש דפריך
(ז) פסחים נב.
(ח) דף טו. ד"ה שנייה,
(ט) "ל' דמגדן" (י) (לא נמצא
בשום מקום).

תורה אור השלם

1. אין חכמה תאבן חכמה
ואין עצה לנני; 2. משיב כל
לך; 3. שפתי כחן ישמרו
דעת ותרעה יקבש מפיהו
לך מלאך; 4. בצאות הוא;
מלאכי; 5. לא תכלל תרש
ולפני; 6. חורל את חורש
פאלתוך אני; 7. ירקא יט
8. חכה הבית את אדום
9. צפאית לך הכבד שרש
10. ונפלה אתה וירודה
מליכס ב די
11. וכשלת היום וכלם
ביא עפוך לילה ודמתי
חורש ד ה
12. ודקתה דעיר תרש
ככל אשר לך רק רחב
הנחמה תרעה היא כל
אשר בבית ב החכמה
המלאכים אשר
13. יושע ו
14. שעתה שעתך יחמי
לך פלך בקרב שנים חייהו
קרבם שנים חורש
15. חקוק ג ב

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה מה שלבו כו' ואמר לן רבי. ג"כ ולפ"ז ה"ק מ"ט קבלוהו וכ"ה במק"ת פ"רש"י: (ב) ד"ה הכבד כו' לישנא אחרינא. ג"כ וכן משמע פי' הקרא במלכים ב יד:

גליון הש"ס

במב' אי במילי דשמאי.
עין תוס' סנהדרין דף
ת' ע"א ד"ה מפיקתא
שם למערתא דדייני
יבוקבלוהו. עי' שם דף
י' ע"א תוס' ד"ה אי
אזכא: שם אמר רב הונא
באושא התקינו. כ"מ פ"ו
ה"א מהל' ת"ת הגירסא אמר
רב אזכא:

מוסף רע"י

הובא בעמוד קודם

רבינו חננאל

[illegible]

בר', ודאמר ר' יוחנן כגון אנן
מחמירין הרבה על עצמם, ה
מתעסק בספרי מינין ושוטה
הרבה ספרי מינים היו נושרי
שומעניה. ואמר רב יהודה בה
גשמתיה, קא מתחלל שם שמי

(א) לפנינו הגי' להיפך דשרי ליה לנפשיה צחלה ואמנם גירסת רבינו נכונה יותר ועי' צחוק' ד"ה משמית ודו"ק.